

Vincent, a hóhér

Nyughatatlanság uralkodik a rosszarcú gonosztevők köreiben, miközben dúl a bandaháború. Olyan ellenség tűnt fel a színen, aki ellen még a legelvetemültebb, legbátrabb, "legtökösebb" bűnöző sem veheti fel a kesztyűt. Több száz rosszarcú akar felhagyni a bűnözéssel.

A hirtelenjében feltűnő titokzatos, briliáns lángelméjű démoni nyomozó, Vincent nem tűri el Duina utcáin a bűnt, a törvény ellenes és a jó erkölcsbe ütköző cselekedeteket. Duina ünnepelt díszpolgárává avanzsált hőséne, éppen ezért egy perc nyugta sincs, hisz éjjelente a bűnt üldözi, nappal pedig a helyi egyetemen oktatja a jövő tudósait. Már ha valaki fel nem tartja...

Miután Vincent átvette a város kulcsát hazatért, hogy az utóbbi napok nagyfokú hajtását végre alaposan kipihenhesse. Be is feküdt az ágyába, ahogy hazaért, csak pár ruhadarabját dobta le, hogy kényelmesen ledőlhessen aludni. A fáradsága akkora volt, hogy alig érte a feje a párnáját, már el is szenderült és tudatán erőt vett az álmovilág. Ugyanúgy mint a múltkor most is a nagy zöld mezőn találta magát a szóke lánnyal, akivel kézen fogva sétáltak és nézték a felhőket. Nem kellett egyiküknek sem szólnia a másikhoz, mindketten ugyanarra gondoltak: szerették egymást és örültek, hogy végre van idejük egymással törődni, nem kell a hétköznapi gondjaikra odafigyelni, ez a nap csakis az övék, ezt senki nem veheti el tőlük. A sétálás közben mikor megpihentek leültek a földre és csak egymást bámulták önfeledten.

Mindeközben a valós világban egy felettébb érdekes dolognak lehetett volna egy külső szemlélő tanúja, hiszen Vincent ágya mellett egyszer csak megjelent egy fekete tölcsérszerű, ámbár a térben körkörösön mozgó képződmény, ahonnan csendes, ámbár halálos erejűnek látszó kék színű villámok törtek ki és hálózták be a szobát. Ezzel még nem is lett volna semmi baj, ha egyúttal a tölcsér közepéből nem jött volna létre egy tornádó erejű szívó hatás, ami egy pillanat alatt felkapta a levegőbe Vincentet és pár ruháját, hogy magába szívja azokat. Persze erre az erő kifejtésre Vincent egyből fel is ébredt.

- Hó-hó-hó! - mondta félálmában Vincent, miközben röpt a falnál lévő tölcsér felé. - Nagyon rosszat sejtek, ez nem nézni valami jó helyzetnek.

Miután eltűnt a fekete lyukban, elkezdett zuhanni lefelé. Miközben esett, a mellette elhaladó ruháit gyorsan magára öltötte.

- Azt a nemjóját! - szólalt meg a pörögve esés közben. - Már kezdek szédülni. Mindjárt ki is dobom a hideg rókát, ha ez így fog folytatódni még egy kis ideig. Már most éremyeg a gyomrom az egésztől. Kár, hogy nem látom, hogy meddig fogok zuhanni, akkor felkészülhetnék arra, hogy még pár pillantott vagy percet kell még esnem, bár az se lenne jó, mert szerintem attól még jobban rosszul lennék.

Még vagy fél percig eltartott a nyomozó zuhanása, majd elkezdett lassulni a zuhanása és végül a lábára érkezett meg, de a forgás miatt még szédült, így le kellett guggolnia, hogy könnyebb legyen neki. Miközben guggolás közben próbált kijózanodni egy hang megszólalt a sötétségben, de nem tudta az irányát beazonosítani.

- VINCENT! - szólította meg a hang Vincentet a semmiből.

Erre pedig a legelemibb félelmei törtek elő a nyomozóból. Ezt a hangot nem akarta soha sem újra hallani, de most mégis érzékelte, amitől összeszorult a gyomra és meglepődve válaszolt neki:

- Mester!

- ÚGY! TEHÁT EMLÉKSZEL MÉG RÁM? MÁR FÉLTEM, HOGY ELFELEJTETTÉL! - válaszolta a Mesternek szólított hang gazdája még mindig egy beazonosíthatatlan irányból.

- Már hogyne emlékeznék, mester! Hogyan is felejtettelek volna el? - válaszolta felöltve gonosz vigyorát és összehúzva a szemét.

Réges-régen egy messzi-messzi galaxisban... illetve nem.... csak régen egy verőfényes nyári nap egy fiatalember épp elhaladt egy várostábla mellett a legújabb sportkocsival, ami alig jött le még a futószalagról.

- Ha indul a reggel és kivet az ágy, ha már a csap felett habzik a szád, a zuhany alatt vagy a kávé után.... - szólalt meg a rádiója.

- Hú, de jó, kezdődik a Morning Show! Felhúzó - gondolja ekkor a vezető és egy pillanatra nem figyelt az útra, mivel a hangerő szabályozóra figyel és ezzel be is következik a baj.

Míg nem figyelt, a szemben lévő sávból egy fehér színű kocsit áttért az ő sávjába és frontálisan összeütköztek úgy, hogy a véletlen fiatalember ettől kitörve a szélvédőt az út melletti járdára esett ki és ott elájulva elkezdett nagy intenzitással vérezni. Ezt megpillantva a fehér, a balesetet okozó kocsit sofőrje gázt adva elhajtott a színhelyről, miközben az ő szélvédője is nagyon betört.

- Úristen! - kiáltott fel az egyik női szemtanú és odarohant a földön fekvő vérző emberhez. - Ez az ember megsebesült! Valaki hívja a mentőket! Nincs nálam a mobilom!

Majd lehajolt, és kitapogatta a nyakánál a verőeret, hogy dobog-e a szíve.

- Még él, de alig dobod a szíve, hívja már valaki a mentőket! - kiáltott a köré gyűlő, szemlélődők felé, de egy nézelődőn kívül senki nem mozdult, csak bámulta a szerencsétlent a földön.

Az az egy ember pedig végre értesítette a mentőket, így még öt percet kellett kibírnia a még folyamatosan vérző sérültnek, hogy megérkezzen a vörös kereszttel jelölt autóban a segítség. Az autóból két mentős szállt ki és kezdték el a beteg ellátását, miközben a rendőrség is a helyszínre ért, de ők nem a sebesülttel, hanem a karambollal foglalkoztak.

Biztosították a helyszínt és felvették a jegyzőkönyvet, valamint elvitték a sportkocsit vontatóval miközben a mentősök ráfektették a vezetőt egy hordágyra és betéve a kocsiba a legközelebbi kórházba siettek vele.

- Kit hoztak? - kérdezte a sürgősségis a mentősöket, mikor átvette a kórház ajtajában.

- Autóbalesetben súlyosan sérült férfi, feltehetőleg harmincas korabeli. Az ütközés folytán a szélvédőn kirepült és méterekre, a járdára esett. Nagyon sok vért vesztett, betört a feje, de ütközben elállítottuk a vérzést és bekötöttük a fejét. Más látható sérülése nincs.

- Rendben, innen átvesszük. Vigyék el MR-re, majd csináljanak teljes vérképet és röntgenezzék át - adta át az ügyeletes orvos a rezidenseknek. - Teljes beszámolót kérek és ha felmerül valami vagy rosszabbodik az állapota, azonnal szóljanak.

Órák múlva tolták be egy szobába a sérültet, mikor épp vizitre mentek az orvosok.

- Ki az új beteg és mi a státusza? - kérdezte egyikük a nővértől.

- Mély kómába esett harmincas férfi, a helyi egyetemen tanár. Közúti balesetet szenvedett és a szélvédőn kirepült. Elsődleges fejtörés, amit a mentősök azonnal, a kiérkezést követően elláttak, más külső vagy belső sérülés nem tapasztalható a kómán kívül - válaszolta a nővér az ajtó előtt és miután mindegyik orvos csak egy ránézésre méltatta az ágyban fekvő Vincentet, továbbmentek, így nem vették észre, hogy a szoba falán egyszer csak megjelent egy fekete lyuk, ami ahogy egyre csak terebélyesedett ki, elkezdte beszívni magába a szobában fellelhető összes könnyebb tárgyat.

Vázák, tollak, kartonok repültek át a szobán, míg nem a fekvő Vincentet is beszívta magába a kavargó örvény, de még erre se ébredt fel a kómájából, csak mikor a zuhanás után földet ért.

Kinyitva a szemét semmit sem lát.

- Szent SzuperTehén! - kiáltott fel rémületében és elkezdett pislogni. - Megvakultam? - nézett szét, de a sűrű pislogás ellenében sem tudott a szeme mást látni, mint a mindent elborító sötétséget. -

Várjunk csak! Arra emlékszem, hogy véletlenül nem figyeltem és belém jött egy népi agyagedény. Majd valami kis hangfoszlány, mintha kórházban lettem volna. De ahogy érzem ez nem a kórház.

Valami hideg burkolat van itt ahogy tapintom. Hol lehetek? Mi ez a sötétség? Nem látok senkit! - ezután a félelem már annyira átjárta, hogy feljebb emelve a hangját elkezdett kiabálni: - Segítség!

Valaki segítsen rajtam! Segítség! Hall valaki? Kérem!

- ÜDVÖZÖLLEK VINCENT! - szól hozzá egy természetfeletti hang valahonnan a sötétség legmélyéről.

Akárhogy is forgatta a fejét Vincent, nem tudta beazonosítani a hang irányát és nem is látta a forrását.

- Ki vagy te? - kérdezte vissza riadtan maga elé nézve.

Ezután egy kis ideig nem hallott semmit, csak azt, hogy valaki közelít felé csoszogva, majd egy idő után két vérvörös szemet pillant meg pont szemben vele.

- ÉN VAGYOK MINDEN SÖTÉTSÉG FORRÁSA ÉS MEGTEREMTŐJE, A KÁOSZ ÓCEÁNJÁN ARANYKÉNT RAGYOG TESTEM. BELŐLEM FAKAD A GONOSZSÁG ÉS A VILÁG ÖSSZES SZENVEDÉSE, AZ EGYSZERŰ HALANDÓK RÉMÁLMAIT ÉN SZÖVÖM FAGYOS BORZALOMMÁ ÉS ÉN KÍSÉRTEM A GYENGE SZÍVŰEKET MAGÁNYOS ÓRÁIKBAN. ÉN VAGYOK A RÉMÁLMOK HERCEGE – mire a monológja végére ért, már teljes alakban látszott a kis lény, aki pont szemmagasságban volt az ülő Vincenttel, de kinézete kárpótolta kis növése miatt.

Szürkés bőr, vérvörös szemek, éj fekete palást, amiből csak a ráncos feje látszódott ki. Nem ember volt, hanem valami más, eddig nem látott teremtmény, aki miatt Vincentnek a hátán átfutott a hideg és a borzalom. Találkozott azzal a lénnel, aki felelős az összes ember rémálmáért, de nyelt egyet és magabiztosságot sugározva szólt hozzá:

- Akkor te nem lehetsz más, mint Phobos – jelentette ki, de a másik erre nem reagált, így folytatta - Mit akarsz tőlem Rézmálmok Hercege?

- KÓMÁBAN VAGY ÉS ÉN SZERETNÉK SEGÍTENI NEKED. – felelte erre és az ujjával megütögette a srác szívét. - MEG TUDLAK GYÓGYÍTANI, DE CSERÉBE A LELKEDET KÉREM

- A lelkeket? - kérdezte összehúzva a szemét, gyanakodva. - A gyógyulásért cserébe? Megfontolandó. Ha elfogadom, akkor a halálom után a pokolba kell menjek?

- NEM, KICSI VINCENT, KORÁNT SEM. A HALÁLOD UTÁN A LELKED EGY KÖZTES LÉTEN LESZ, AMI SE NEM A POKOL, SE NEM A MENNY. DE HA KÍVÁNOD, SZOLGÁLHATSZ ENGEM IS... – mondta kicsit eltávolodva, majd a fiú körül kezdett el járni és közben intett egyet, mire Vincent átkerült egy város utcájára.

Ahogy körbenézett, azt tapasztalta, hogy senki nem vette észre a megjelenését. Ahogy sétált az utcán, meglát egy fiatal, szőke hölgyet is sétálva, aki elé hirtelen megjelent egy striga.

- Vigyázzon kisasszony! - kiáltott oda Vincent neki, de a lány megnézte a szörnyű strigát, majd elnevette magát és tovább lépkedett. - Hát ez meg? - kérdezte ezután csak úgy magától, de nem várt választ, mégis jött valahonnan az égből:

- ...MIVEL A HATALMAM A FÖLDI SÍKON KEZD ELENYÉSZNI. A MAI EMBEREK MÁR SZINTE NEM FÉLNEK A NEM AVILÁGI DOLGOKTÓL. AZON A SÍKON INKÁBB A HELYI BŰNÖZŐKTŐL ÉS KICSINYES GONOSZSÁGAIKTÓL FÉLNEK. JOBBAN MEGRÉMÍTI ŐKET EGY PEDOFIL VAGY EGY GYILKOS, ESETLEG EGY BETÖRŐ, MINT A DÉMONOK VAGY A SZELLEMEK.

Eközben Vincent gyalogolt tovább és látta, hogy egy ugyancsak szőke, szemüveges diáklány felé egy esőkabátos férfi közelít és ezt a kis lány nem vette észre, csak mikor már késő volt. Akkor is elkezdett jobbra-balra nézni, hogy hátha van valaki az utcán, aki a segítségére tudna sietni, de egy fia ember sem volt ott, Vincentet meg nem vette észre. Az esőkabátos alak a közelébe ért, de a lány számításaival ellentétben nem tárta szét a kabátját, hanem elővett két 9 mm-es lőfegyvert és a lányra fogta őket.

- Na szép kislány, add csak ide az értékeidet! - szólította fel a támadója a csajt.

A kislány szatír helyett fegyveres rablót fogott ki, akitől egyszerűen lebénult a félelemtől és igen lassan, önkívületi állapotban tudta csak átadni neki a nála található pénzt és ékszereit. Vincent persze odafutott hozzájuk, hogy segítsen a lányon, de ökle átment a támadón. Ezután újból megszólalt a herceg hangja:

- MÁR A RÉMÁLMAIKAT SEM TUDOM TELJES MÉRTÉKBEN ÚGY KEZELNI, MINT RÉGEN, NINCS MÁR AKKORA HATALMAM HOZZÁ, HOGY AZ AGYUK ÁLTAL, A NAP SORÁN FELMERÜLT ÖSSZES EMLÉKKÉPÜKKEL HADAKOZNI TUDHASSAK. EZT NEM TŰRHETEM TOVÁBB, TENNEM KELL VALAMIT ELLENE.

- És mi lenne ebben az én szerepem? - kérdezte érdeklődően a srác, mikor a herceg egy csettintésére újra a sötét helyen találta magát.

- AZ ÁLMAIM ÉS A VÁGYAIM MÁR MAJDNEM VALÓRA VÁLTAK, MINDENT PONTOSAN MEGTERVEZTEM, MINDEN SIMÁN MENT EGÉSZEN A LEGVÉGÉIG. MIKOR IS AZT TERVEZTEM, HOGY KITERJESZTEM A HATALMAMAT A RENDES ÉBRENLÉTI ÉLETÜKRE ÉS NEM CSAK AZ ÁLMAIKBAN FOGOK TÉNYKEDNI. SAJNOS HATALMAS PROBLÉMÁBA ÜTKÖZTEM A MEGVALÓSÍTÁSA KÖZBEN. EGYIK SZOLGÁM SEM TUDOTT AZON SÍKRA ÁTMENNI, ÉS AKIKET ONNAN HOZTAM ÁT, HOGY ÁTVÁLTOZTASSAM ÖKET, NEM TUDTAK VISSZAMENNI – magyarázta a kis élőlény, majd egy kicsit elhallgatott. - MIKOR TE BALESETET SZENVEDTÉL, MEGÉREZTEM, HOGY TE KÉPES LEHETSZ ERRE A FELADATRA.

- Én? - képedt el a srác. - Hiszen csak egy kémia professzor vagyok, semmi rendkívüli nincs bennem.

- DE VAAAAN. - mondta a herceg egy levegővel, hirtelen, magas hangon.

Vincentnek erre egy énekes ugrott be, de nem tudta, hogy miért.

- A SZÍVEDBŐL ÉS LELKEDBŐL CSAK ÚGY ÁRAMLIK A JÓSÁG, ÉPPEN EZÉRT VAGY SZÁMOMRA AZ IDEÁLIS. HA ELVÁLLALOD A FELADATOT, TERMÉSZETFELETTI ERŐKET ÉS HALHATATLAN LÉTET KAPSZ TŐLEM AMIK SEGÍTSÉGÉVEL LIKVIDÁLHATOD A TE SÍKODON LÉVŐ ÖSSZES GONOSZSÁGOT, A KONKURENCIÁIMAT.

- Hm... - gondolkodott el Vincent és elképzelte magát, mint a jóképű, charme-os, köpenyt viselő szuperhős, akit ha a csajok meglátnak, egyből nedves lesz a bugyijuk az örömtől és egymással verekedve fognak birokra kelni az ő kegyeiért. - ... értem. Felettből kecségető az ajánlat, de nem hiszem, hogy pont Te, Rémálmok Hercege lennél az aki egy ilyen önzetlen cselekedetre szánja el magát. Mi a hátulütője számomra ennek a lelkemen kívül?

- LÁM-LÁM, TE TÉNYLEG NAGYON OKOS VAGY VINCENT. NEM HIÁBA VAGY KÉMIA PROFESSZOR. ÁTLÁTSZ RAJTAM – mondta gonosz vigyorra húzva a száját, majd kicsit összegörnyedve, halkabban folytatta: Itt jegyezném meg, hogy én a suliban mindig megbuktam kémiából, a tanárim szerint hülye voltam hozzá. Az nekem túl magas szintű volt, sosem értettem meg és nem vágott az agyam még annyira sem, hogy a legelemibb dolgokat megtanuljam. Ahhoz éles logika kellett és jó agy – majd mikor befejezte ezt a kis kitérőt, megrázta a fejét és újból kihúzva magát folytatta ott, ahol tartott eddig: - AZ AJÁNLATOM HÁTRÁNYA ABBÓL ERED, HOGY A LÉTSÍKOKON TÖRTÉNŐ UTAZÁS MEGVÁLTOZTATJA AZ EMBEREK KÜLSEJÉT. SAJNOS DÉMONI KÜLSŐD LESZ EZENTÚL.

Ezt hallva Vincent el is képzelte azt, hogy úgy fog kinézni, mint a herceg, ami nagyon nem tetszett neki. Nem akart törpe formájú, múmia arcú lény lenni fekete hajjal és szürke bőrrel, nem is beszélve a fél fejét elfoglaló szemekről és hatalmas, cserpák orrol.

- Démoni? Olyan mint neked, T-pofa? - kérdezte felhúzott szemöldökkel és elhúzott szájjal. Nem tetszett ez neki, nagyon nem.

- NEM EGÉSZEN – válaszolta és újból magába húzódva, halkán folytatta: - Én rettentően csúnya vagyok még az itteni léthez képest is, még egy csajjal sem tudtam összejönni az évezredek folyamán – mondta és itt elkezdett kicsit szipogni. - Hiába van nagy hatalmam, a csajoknak a külső is számít. Azt mondják, hogy jó-jó lehetek nagy hatalmú, meg kedves, meg humoros meg minden, de mit fognak a barátnőik szólni, hogy ilyen ronda pasival jönnek össze? Hiába a nagy hatalom, nem vagyok partiképes egy csajhoz sem – mivel Vincent kicsit megsajnálta a kis gnómot, adott neki egy PZS-t, hogy fújja ki az orrát, amit meg is tett, így megint folytathatta kifújva magát: - NA SZÓVAL OTT TARTOTTAM, HOGY NEM ILYEN ALAKOD LESZ, HANEM VALAMIVEL KELLEMESÉBB LESZ A MEGJELÉNÉSED. AMOLYAN CSONTVÁZ SZERŰ FIZIMISKÁD LESZ. NA MIT VÁLASZOLSZ RÁ, KICSI VINCENT?

Most sem tudta megállni a kémia tudományának professzora az álmodozást, ahol is egy csontvázként képzelte el magát. Ez se tetszett neki kimondottan, de mégis csak jobb alaknak tűnt, mint az előbbi opciónál.

- Na mindegy is, milyen alakom lesz, szuper képesség és varázserő is dukálni fog hozzá – gondolta magában, majd hangosan folytatta: - Ám legyen. Meg is szeretnék gyógyulni, meg nem is szeretnék

halálom után az egyedüllétbe senyvedni. Ez a gonosz elemek kiiktatása pedig nagyon jól hangzik.

Visszatérve az emlékekből a jelenbe, Vincent újra a herceg előtt állt, immáron a zöld színű külsejében, ami valóban inkább egy csontváza emlékeztette a körülötte lévőket, mint arra a lényre, aki előtte állt.

- Mester, mi óhajod van számomra? Mi volt annyira sürgős, hogy egyből az ágyamból ragadtál el engem, álmaim közepette?

- KICSI VINCENT, NAGYON MEG VAGYOK ELÉGEDVE VELED! KITÜNŐEN VÉGZED A RÁD KISZABOTT FELADATOT. ÁM KÖZBEN GYENGÜLÖK. A RÁD RUHÁZOTT HATALOM AZ ÉN ERŐIMBŐL ERED, ÍGY MIKOR AZOKAT HASZNÁLOD GYENGÜLÖK. A LEGUTÓBBI MENTŐAKCIÓD SORÁN OLYAN SZINTRE GYENGÜLTEM LE, HOGY NEM VÁRHATTAM TOVÁBB, SZÓLÍTANOM KELLETT TÉGED, MÉG ERRE MARADT ERŐM.

- Saaaajnálom, mester, ezt nem tudtam! - húzta ördögi vigyorra a száját a detektív. - Soha nem említetted, hogy emiatt te gyengülsz.

- NEM A TE HIBÁD VINCENT, EZ MÉG A KISEBBIK BAJ. EZEN LÉTSÍK KISEBB RENDŰ DÉMONAI ELLENÁLLÁSBA SZERVEZKEDNEK ELLENEM ÉS MEG AKARJÁK BUKTATNI A HATALMAMAT, AMIT NEM HAGYHATOK. ÍGY HÁT KÉRLEK INTÉZD EL ŐKET – mondta és mint anno, megismerkedésükkor, megint intett egyet, mire négy alak jelent meg Vincent előtt a levegőben. - ŐK LENNÉNEK AZOK.

- Na de mester, most te magad mondtad, hogy gyengül a hatalmad, ha én intézkedek. A démoni vazallusaid pedig piszkosul erősek, így a saját erőmből nem tudom legyőzni őket, a te hatalmadat is használnom kell.

- IGEN, DE HA MEGÖLSZ EGY REBELLIS ALAKOT, ANNAK AZ EREJE BELÉD, S ÍGY BELÉM IS SZÁLL. ÍGY AZ Ő HALÁLUKKAL MINDKETTEN ERŐSÖDÜNK. ÉPPEN EZÉRT ADOK MÉG NEKED A HATALMAMBÓL – mondta és eltávolodott Vincenttől, majd megfelelő távolságra érve fel nyújtotta a kezét, amiből különböző sugarak csaptak elő és egyenesen a démoni nyomozó felé tartottak.

Ő pedig reflexszerűen maga elé kapta a kezét, de semmit nem ért vele, mert a sugarak egyből belemartak a testébe és körülvették őt egy fehér burkot alkotva. Iszonyú fájdalmak közepette elkezdett Vincent külseje megváltozni. A szemeire és szájára kitágult, a kalapja és öltönye, amit sok pénzen varratott a Fertzel Szabóságban, eltűntek és helyettük egy fekete csuklyás köpenyt kapott, a plazma spádé is felrepült az övéről és egy hatalmas kaszává alakult át. A változás elérte a kezujjainak körmét is, mik egy pillanat alatt megnöttek és pengeélesek lettek. Mikor az átváltozás sikeresen befejeződött és Vincent végignézett magán a Rémálmok Hercege folytatta mondanóját:

- NO, HÁT MOST, HOGY FELRUHÁZTALAK MÁR VÉGES HATALMAM EGY RÉSZÉVEL, MENJ ÉS HARCOLJ A NEVEMBE, LÉGY TE A HÓHÉRUK. MIKOR TALÁLKOZNAK VELED, AZ LEGYEN ÉLETÜK UTOLSÓ PERCE.

- Rendben mester, de kiket kell elintézzek? Igaz, hogy az előbb láttam őket, de nem tudom kicsodák – mondta Vincent a mesterének, ki erre csodálkozott egyet és újra halk beszédbe ment át a mondanójára:

- Ja, bocsí, felírtam valahova, mindjárt meg is lesz – mondta majd elkezdett a zsebeiben kutatni, a cetlit pedig végül a jobb belső zsebében találta meg. - Na, már meg is van - és átadta neki a cetlit.

Vincent átvette tőle és miután gyorsan átnézte, felnézett a papírról egyenesen a mestere szemébe:

- Igen mester, már megyek is – mondta biccentve és gonosz mosolyra húzva a száját.

Sarkon fordult és kitérte a karját, mire a semmiből egy portál jelent meg előtte. Mielőtt be lépett volna, még hátrafordult és összeszűkülő szemmel a mesterére nézett és vigyorogva átlépte a portál határát.

A másik oldalon egy kietlen, sárga táj, a végtelen sivatag fogadta.

- Hogy fogom én itt megtalálni Jabba-t? Akárhova nézek csak homokot látok és irtózatosan meleg van – mondta magának és felnézett az égbe. - Á! Már értem. Ezen a helyen két Nap uralkodik a

horizonton. Nem lehet könnyű az ide tévedő vándoroknak.

Majd becsukta a szemét és pörgött párat. Mikor megállt, kinyitotta a szemét.

- Ez lesz a jó irány, erre megyek – folytatta tovább a beszédét és egyenesen kezdett el menni.

Egy kis idő múlva elért egy lakottnak látszó településhez, amibe be is ment és próbált valakit megcsípni, hogy tájékoztatásul szolgálhasson számára, de nem talált senkit, így betért egy kantinba.

- Üdvözlöm idegen Mos Espában – üdvözölte a csapos. - Mi járatban erre?

- Egy alakot keresek, kinek neve Jabba.

- Hm... nem ismerek én semmilyen Jabbát – mondta kicsit megijedve.

Vincent erre belenézett a szemébe és egyből látta, hogy hazudik. Nagyon is jól ismeri Jabbát, de az a rettegés ami a szemében volt, azt sugallta, hogy nem akarja megmondani, merre is van.

- Hát ez sajnálatos dolog. Nem is tud valakit, aki információval tudna nekem eziránt szolgálni?

Nem kérném ingyen persze – mondta mosolyogva, mire a mellette ülő alak odafordult hozzá.

- Talán én tudok segíteni neked, de nem itt. Gyere kicsit odébb, itt még a falnak is füle van – mondta kicsit nyáladzva a tag és elindult a helyiség egy sötétebb, csendesebb zuga felé.

Vincent megvonta a vállát és követte.

- Mi baj lehetne? A kaszám itt van a kezem ügyében és amúgy is pénzéesebb ez az alak annál, hogy leálljon velem harcolni.

Leültek a sarokban lévő asztalhoz és a másik felé hajolt.

- Nos, kétezer kreditért elárulom, hol találod Jabbát.

- Kecsegtető ajánlat, de a kétezer nagyon sok. Mit szólnál csak egy ezerhez – mondta Vincent és egy kis kését a kezébe véve a másik ágyékához tette azt jelezve, hogy akármikor gondoskodhat arról, hogy ne örökítse át senkinek sem a génjeit.

- Na jó legyen. Ha kimész a kantinból és balra fordulsz, látsz majd egy utat ami kivezet a városból. Azon indulj el és egy idő után meglátsz majd a látóhatárban egy hatalmas palotát. Az lesz Jabba fészke. Most pedig kérem az ezer kreditet.

- Ezer? Száz kreditben egyeztünk meg, vagy rosszul tudom? - kérdezte Vincent és hozzányomta a kis kését a másik #hmmmm#-jéhez.

- Igen, igen jól emlékszel, bocsánat – mondta teljesen megizzadva.

- Hát akkor köszönöm ezt a beszélgetést és azt is, hogy mindezt ingyen adtad. Nagyon jó fej és rendes csávó vagy. Na bye! - mondta Vincent felállva az asztaltól és elindulva az ajtó felé.

Ott mielőtt kiért, még észlelte, hogy a csávót páran körbeveszik és azok nagyon rossz arcúaknak néztek ki, de nem foglalkozott vele.

- Nem azért jöttem, hogy az embereket megmentsem a saját hülyeségük miatt, nekem Jabbára kell koncentrálnom – nyugtatta meg magát és kilépett az ajtón és elindult a város határába, ahol is Vincent lábát újra homokos táj érintette, miközben a finom homok vadul kavargott a dűnék fölött. A szél minden irányból fúj, forgószél örvénylett nem messze, ami hol feltámadt, hol elcsitult, mindennemű rendszeresség nélkül. A puszta síkságon egy már alig látható út kanyargott. Vonala állandóan változott, egyik pillanatban elfedte a sárga homok, másik pillanatban tisztára söpörte. Változékonysága már-már elviselhetetlen keszekuszaságba ment át, de mégis csak egy út volt, az út pedig mindig vezet valahová.

- Remélem a helyi nem vert át és ez az út a Palotához vezet – gondolta Vincent, míg lépdelt a finom szemcsészetű földön.

Meg sem próbálta kinyitni a száját, abban való félelmében, hogy egy pillanat alatt telemegy homokkal és nem győzné kiköpködni azt. Egy köpködő gyilkos meg nem mutatna elég komolyan Jabba, a Hutt és egyben a galaxis legalávalóbb gengsztere előtt, kinek mindenben benne volt a keze: csempészetben, rabszolga-kereskedelemben, gyilkosságban.

Már nem kellett sokat megtennie ahhoz, hogy a Palota látóhatárba kerüljön, ez meg ösztönözte annyira, hogy begyorsítsa lépteit és így hamarabb elérje a Palota kapuját, amit elvárásával megegyezően örök védtek.

- Hehe, hát a pletykák nem csalnak. Két disznó ör védi a nagy gengszter lakosztályát. Szép. A hírneve elrettentőbb, mint a védelmi rendszere – gondolta az örök felé tartva, kik mihelyst megpillantották a feketébe öltözött furcsa egyént, egyből kiugrottak a székeikből, a napernyőjük

alól, hogy feltartóztathassák a jövevényt.

A kapu jobb oldalán lévő a kardját, míg a másik oldalon lévő disznó a bárdját vette elő és torlaszolták el így az utat.

- Nem mehetsz be! - szögezték le mindketten és elég elszántnak néztek ki.

Szemükből csak úgy sugárzott az agresszió és fel voltak készülve egy jó kis harcra. Ezt látva Vincent elmosolyodott és elhúzta a kezét a két ór arca előtt, miközben földöntúli hangon szólt hozzájuk:

- Be akartok engedni!

Erre néztek egy nagyot az örök, majd egymásra pillantva majdnem felborultak a röhögéstől, annyira tetszett ez nekik. Egyikük könnyes szemmel válaszolt is neki:

- Ha-ha-ha! Ne integess nekünk, minek képzeled magad, Jedinek?

Mire a másik még jobban rákezdett a röhögésre és egyúttal a rőfögésre is, amit nem tudott megállni. Vincent erre elhúzta a száját és előhúzta a kaszáját, amire egy pillanat alatt elhallgatott a két ör és nyeltek egyet. A zöld bőrük pedig kezdett egyre fehérebb lenni és meg se tudtak szólalni, csak egy kis idő után, de akkor is csak az egyikük:

- Rendben, rendben, uram! Bemehetsz, csak ne bánts minket! Nem ér meg ennyit ez az állás. Éppen ezért ha kérdik, nem mi engedünk be.

- Megfontolandó – mondta sötéten és kimérten Vincent, amint a kapu kezdett felhúzódni és elhaladt az örök mellett.

Bent ahogy haladt a sötét folyosón egy dalt hallott, egyre hangosabban. Ebből tudta, hogy közeledik a hang forrása felé.

♪ *Ab queck zenick fesi*

♪ *Jup col im in na hiz jal, ooh.*

♪ *Wa toc peg qui dos gee pif, aah.*

♪ *Joh jarraz bas deg zorze zot.*

♪ *Jer wih tuster mo vey*

♪ *Qui neb be og ezen on*

♪ *Wok lapti nek seb not van*

♪ *Goc jarraz bas deg zorze zot*

Belépve a nagy teremben óriási nyüzsgés tárult a szeme elé. A sok söpredék saját büzlő kigőzölgésükben részegen elmerült az ocsmány gyönyörben vagy rekedten ordítózott a fűszeres italoktól. És a terem főhelyén, egy emelvényen, amely a tivornyázók fölé magasodott, ott hevert Jabba, kinek feje háromszor-négyszer akkora volt, mint egy emberé. Sárga szemei hullóre emlékeztettek, bőrét zsírréteg borította. Nyaka nem volt. Hatalmas tokája beleolvadt felpuffadt testébe, amely szinte kipukkadt a rengeteg zabálástól. Felsőtestéből satnya, szinte használatra alkalmatlan kezek nőttek, bal kezének tapadós ujjai nehézkesen tekeredtek vízpipája szárára. Nem voltak lábai sem, törzse fokozatosan hosszú, vaskos kígyófarokba ment át, amely úgy nyúlt végig az emelvényen, mintha erjedő tésztából lenne. Széles, ajak nélküli szája szinte a fülétől a füléig ért, és állandóan csorgott belőle a nyál. Rendkívül undorító látványt nyújtott.

Mellette, a nyakánál fogva hozzá láncolva, egy szomorú, ámbár szép táncosnő ült. Hátra a fején a két száraz, formás tapogató vonzóan lógott alá meztelen, izmos hátára. Kétségbeesettnek látszott; az emelvény túlsó végén ült, olyan messzire húzódva, amennyire a lánc engedte.

Jabba hasa mellett pedig egy apró, majomszemű hulló üldögélt, aki elkapta az ételt és italt, ami Jabba kezéből vagy szájából kicsordult, és undorító csámcsogással befalta.

Amikor Vincent belépett Jabba tróntermébe, a zsvaj és az énekszó hirtelen elnémult, mintha Vincent megjelenésének fagyasztó hatása lett volna. Mindenki megérezte a változást és fejükkel követték a fekete alakot, ahogy átvág a termen egyből nagy gazdájuk felé. Mikor megfelelő távolságra ért, a nagy, pöffeszkedő alak megszólította:

- Ki vagy te, sötét ruhás idegen? Hogy merészeled nyugalmodat megzavarni és palotámba lábadat betenni? Felelj azonnal vagy megetetlek a monsztrozauruszommal.

- Vincent vagyok – felelte kimérten, miközben észlelte, hogy háta mögött a benti öröknek utat enged a csürhe, hogy az esetleges harcban ők ne sérüljenek meg.

- A! a kicsi Vincent! Ha-ha-ha! - kezdett el nevetni, mire mindenki a teremben követte a példáját. - Phobos küldött, hogy beszélj velem mi? Ha-ha-ha.

- Nem azért küldött, hogy beszéljek veled, hanem, hogy megöljelek – felelte még mindig kimérten, önbizalomtól túltengve a pódium előtt álló vérvörös íriszű alak. - Mi az utolsó kívánságod, csiga? Az utolsó szót a kérdésében jól megnyomta, hogy a hátul lévőknek is leessen a sértése.

Természetesen erre mindenki elkezdett szörnyülködni, hogy egyrészt hogy mondhat Jabbára egy sehonnani alak ilyet, másrészt, hogy ezt a megsértett, hogyan fogja megtorolni rajta. A várakozás feszültsége érezhető volt a levegőben.

- Csiga? - emelte fel a hústömeg a hangját, érzékeltetve felháborodását. - Hogy merészelsz ilyet mondani! - kiabálta már vérben forgó szemekkel dühében, majd a testőrei fel fordult: - Azonnal öljétek meg!

Erre Vincent még jobban elmosolyodott és kezébe vette a kaszáját. Ekkor a gyáva népség a falhoz rohant és az örök előretartva vibrolándzsájukat egyből közeledtek a nem szívesen látott alak felé. Ő pedig megelőzve támadásukat, el is kezdte velük a hadakozást.

- Te jószágos Szent SzuperTehén! Hol tanultak ezek fegyvert forgatni? Szánalmas a technikájuk. Egy óvodás is leverné őket. Kedvem lenne elszórakozni velük, de nincs időm rá. Féltő, hogy a giliszta kitalál valamit, hogy el tudjon szökni, azt meg nem hagyhatom – gondolta, miközben sorra küzdött a rá támadó alakokkal.

Fél szemmel egyszer meg is pillantott egy fejevadásznak kinéző egyént, aki nem közelharcos fegyverrel, hanem lőfegyverrel volt felszerelve és ami sajnos felé mutatott.

- Na ez már koránt sem mulatságos, abból a tagból kinézem, hogy pokoli jól céloz, nem kéne tiszta célpontot szolgáltatnom neki.

És milyen jól gondolta Vincent ezt, mivel ahogy eljutott ezen gondolatsor végére, el is sült a fejevadász kezében a lőszerszám, egyenesen az egyik űr hátába, ami azon nyomban meg is sült, elárasztva a termet az égett hús büdös szagával. Pár részegnek ez tette be a kaput, ezen csodálatra nem méltó illatoktól elájultak. Páran, akik nem voltak annyira alkohol mérgezetek, még az ájulás előtt a szájukon kiadták az aznapi falatokat még hozzá sugárban és hatalmas intenzitással.

Mielőtt a fejevadász újra célozhatott volna, Vincent a kaszával megszabadított pár űrt a fejétől, majd eldobta a pénzért gyilkoló szakmunkás felé, ami az eldobás erejétől és a lendületből következően olyan mélyen beleállt a célpontja testébe, hogy át is szúrta azt. Mivel így Vincent megszabadult egyetlen fegyverétől, amivel felvehetette a botos csávók ellen a harcot, így sürgetővé vált az számára, hogy mielőbb visszaszerezze azt. Ahogy futott a kaszája felé észrevette, hogy a plafonra hatalmas láncok vannak felakasztva, így az úton le is vett belőlük párat, majd a kaszát felmarkolva egyből a még mindig a helyén tartózkodó csiga fajzat felé vette az útját a lépcsőn át, minek a tetejére felérve átugrott felette és mihelyst elérkezett átdobta a nyakán a vastag láncot és hátul jól megszorítva elkezdte a nyakán keresztül kiszorítani áldozatából az életet.

Ennek már a fele sem volt jó móka a tivornyázók társaságának, így ahányan voltak annyi féle irányban kezdtek el menekülni.

- Segítség! - kiáltotta eközben az egyik rasztafejú, míg egy ember csaj is vele tartott kézen fogva és ő is olyanokat kiáltozott, hogy: - Meneküljünk.

Harmadik társuk egy másik irányba rohanó polipfejű is kiáltozott ott összevissza olyanokkal, hogy: - Gyilkos!

Ezekkel mit sem törődve Vincent egyre jobban szorította a láncot és ezzel vette ki Jabbából az utolsó életszilánkot is. Mikor érezte, hogy a hatalmasra nőtt csúszó-mászóban nincs egy deka életjel sem, elengedte a láncot, minek következtében a lény üres szeméből, valamint a fájdalomtól, majd a haláltól táva maradt szájából villámok csaptak ki, amik egyenesen Vincent felé tartottak és árasztották el a testét. A villámok hatalmas fájdalmat okoztak elszenvédőjüknek, míg a fejében egy ősi idők óta nem hallott zeneszám kezdett el szólni:

♪ *Here we are, born to be kings*

♪ *We're the princes of the universe*

♪ *Here we belong, fighting to survive*

♪ *In a world with the darkest powers*

Mikor véget ért a villámok hada a teste körül és testében, a padlón találta magát négykézláb.

- Meggyötört a fájdalom, mit a villámok okoztak számomra – mondta kipihegve magát.

Amint ezzel végzett felpillantott és felállva körbenézett a termen, de egy fia lelket sem látott, így a kapu felé vette az irányt.

- Erősebb lettem – mondta csak úgy bele a vakvilágba, nem várva választ erre, de mégis kapott rá:

- JÓL VAN, VINCENT, JÓL VAN – mondta a mestere a fejében. - A VAZALLUSAIM NEM ADJÁK FEL, HA CSAK EGY IS ÉLETBEN MARAD KÖZÜLÜK, VÉRES POLGÁRHÁBORÚ VÁR RÁNK. EGY KIVÉGEZVE, DE NE TÉTOVÁZZ, ÉS NE KEGYELMEZZ. SENKIT SE HAGYJ ÉLETBEN!

- Igen is mester. Már megyek is a leendő áldozatomhoz – felelte erre és úgy, mint előtte, most is kinyújtva a karját megidézett egy portált, amin átlépve egy sötét, borongós időjárású, egy nyüzsgő városba érkezett meg.

Mivel ahogy körbenézett most, nem látott nem démoni alakot, így jó szorosan magára öltötte a csuklyát és elkezdte járni a város utcáit.

- Elnézést hölgyem, meg tudná mondani merre található az Elm utca?

- Elm utca?! Fiatalember, nem javaslom, hogy felkeresse azt a helyet, az egy átkozott hely. Régen egy gyilkos lakott az egyik házban és mióta az áldozatok szülei felgyújtották a házat, azóta csupa rossz dolog történik a környékén. Sokan azt suttogják, hogy a gyilkos szelleme garázdálkodik a környéken és öli meg az ott tartózkodókat. Ha rám hallgat, messzire elkerüli.

- Értem és köszönöm anyóka, de pont emiatt vagyok itt, hogy kivizsgáljam ezt és ha tehetem elintézzem a gyilkost.

- Hát ha ezt akarja, akkor elmondhatom, de én előre szoltam! Menjen az utcán végig, majd a végén forduljon jobbra és a harmadik bal oldali elágazásnál forduljon oda be. Az lesz az az utca, de ha a gyilkos házat keresi, az az utca végén lesz.

- Nagyon szépen köszönöm a segítségét! - mondta Vincent és elment a mondott irányba.

Tíz perc múlva már a keresett ház, az Elm utca 1428 előtt volt.

- Készülj fel Freddy, megjött a végzeted – mondta halkán a kapu előtt, majd kitérve azt bement a romos, lepukkadt házba, amit csak a jóindulat tartott még össze.

Belépve az előtérbe nem látott és nem is hallott senkit.

- A fenébe, azt hittem, hogy idebent már egyből megtalálom a pulóverest. Na mindegy, most akkor kezdek módszeresen a ház átkutatását.

Miután az alsóbb szinteken végzett, elindult felfelé a lépcsőn.

- Ez a sok lépcső... kezd fájni a derekam tőle – zsörtölődött és masszírozta a derekát. - Viszont milyen jó csaj van itt a falon... hm....

Felérve a folyosó közepe tájáról nagyon furcsa hangokat hallott Vincent, így az addig lévő szobákat kihagyva odarohant és benyitott az ajtón. Ott egy hatalmas szobát talált, benne egy kanapéval, egy asztallal és ami felkeltette a figyelmét, egy ágygal, amin egy kisgyerek tartózkodott, ő kiabált, mert mellette egy ember állt hegyes karmokkal.

- Most kibelezlek, he-he-he – mondta neki a támadója és felé nyújtotta karmos kezét, mire a kisgyerek elkezdett védekezni, mozogni, hogy a csúnya bácsi ne tudja bántani.

Ezt látva Vincent gyorsan odaugrott és a kaszájával suhintva a gonosztevő nyakához érintette azt, mire ő befejezte a mozdulatsort és megállt.

- Meg ne próbáld, féreg! Eddig te okoztál másoknak rémálmot, most én okozok neked.

Majd a falhoz vágta Mr. Kruegert, aki csak úgy nyekkent ott. Ezt látva a kisgyerek gyorsan talpra szökött az ágyból és elkezdett a kijárat felé futni.

- Nagyon szépen köszönöm, uram! - kiáltotta még vissza Vincentnek az ajtóban, majd lerohant a lépcsőn.

Eltartott egy kis ideig még, míg Freddy felkelt a padlóról, hogy össze szedje magát.

- Gondolom te vagy Vincent, a hóhér. Hallottam mit csináltál azzal a csúszó-mászóval! Hadd gratuláljak és ezúton felajánlom a segítségemet a küldetésedhez – mondta vigyorral az arcán.

- Ha-ha-ha! Nekem nem a segítséged kell, hanem a halálod. Azt pedig úgy tudom elérni, ha nem

félek téled. Én pedig rohadtul nem félek téled, pizza arc! - mosolyodott el Vincent is, mire a másik kissé megrettent a választól.

- Hummm, milyen hamar rájött a gyenge pontomra – gondolta eközben. - Na de sebjaj, akkor a lehető leghamarabb intézem el, nem engedhetem meg magamnak azt a luxust, hogy ez kitudódjon – majd hangosan folytatta: - Akkor ezt kapd ki!

Felugrott a levegőbe és előretartva a pengés kezét Vincent felé ugrott, ki nem volt rest, a kaszáját erősen megmarkolva felkészült a válaszcsapásra. Freddy nem is sejtette, hogy ez lesz utolsó életben eltöltött perceinek kezdete. Nagyon elbizta magát és így nem figyelt kellő módon ellenfelére, aki egy suhintással levágta borotvaéles kaszájával az egész kézfejét.

- ÁÁÁÁÁ!! A kezem! Elvesztettem a kezem! – kiáltott fel kétségbeesésében. – Te rohadék!

Levágta a kezem? Miért? MIÉRT? - a fájdalomtól pedig seggre is ült.

- Mert kellett neked keménykedni, te bugyuta! Ha szépen megadod magadat és nem támadsz rám, akkor most mindkét kezed meglenne – mondja Vincent, majd csak úgy magában hozzátette elgondolkodva: - Olyan deja vu érzésem van ezzel kapcsolatban...

Mire ezt kimondta, az ülő alak kézsebéből hirtelen, hatalmas intenzitással kezdtek kiszivárogni a villámok, amik újból Vincentet találták el és törtek bele a testébe olyan fájdalmakat okozva, amihez az előző alkalombeliek semmik sem voltak. Vincent és Krueger felváltva kiáltottak a fájdalomtól, hisz a villámok okozóját is eléggé megviselte ez a hatalmas nagy feszültség, ami belőle tört ki.

- Hehe, most ereszted ki a fáradt gőzt? – poénkodott Vincent a kínok között a kalapossal.

A pár perces villámzuhatag befejezte után csak a kalapja maradt meg Freddynek, más nem, teljesen eltűnt.

- Kettő elvégezve, maradt még kettő. De már nem sokáig lesznek életben – mondta Vincent felállva és összeszorítva az öklét.

- NAGYON HELYES EZ A HOZZÁÁLLÁS, FIAM! - nyugtázta ezt a kijelentést a Rémálmok Hercege. - CSAK ÍGY TOVÁBB! MOST PEDIG MENJ, VÉGEZZ A KÖVETKEZŐVEL.

- Áhhhhmm – ásított egyet Vincent. - Mi lenne, ha egy kicsit lepihennék előtte? Nem aludtam ki mostanában magamat rendesen és ez a sok harc is kifárasztott – mondta álmos szemekkel.

Ezután intett egyet, mire megnyílt egy portál, amin átlépve a másik oldalon a saját szobájába lépett át.

- Otthon, édes otthon! - kiáltott fel elnyújtózva Vincent. - Gyorsan lemosdok, azon a sivatagos világ elég meleg volt, jól megizzadtam és a homok is rám tapadt. Meg milyen betegségek lehetnek abban a házban is – mondta vetkőzés közben. - Minden csupa por és pókháló volt, biztos nem volt teljesen tiszta. Br... borzalom az egész.

Ezután beállt a zuhany alá és megfürdött. Fürdés után elment lefeküdni aludni, de alig érte a feje a párnát, már el is aludt. A három órás alvásból csak a korgó gyomra ébresztette fel.

- Hú, éhes vagyok. Mit egyek? - vakarta meg a halántékát, hogy serkentse a vérkeringését és gyorsabban forogjon az agya. - Meg is van, rendelék egy pizzát, az most épp jól esne.

Fel is tárcsázta a helyi pizzázót és rendelt egy Pietrot tőlük. Amíg várta a pizzát be is tette a DVD lejátszóba kedvenc filmsorozatának befejező részét és folytatta ott a nézését, ahol a banki pillangók feltűnésekor abba kellett hagynia. A kényelmesebb megtekintés érdekében a jobb kezét félig beledugta a gatyájába.

- Az igen. És még ezt tartják a legmesésebb epizódnak az ewokok miatt – mondta a film nézése közben. - A kis mocskok első ránézésre aranyosak, de ha belegondol az ember, először is meg akarták enni a kukás lázadókat, majd ellopták a dicső és hű birodalmi harcosok motorját majd amit a rohamosztagosokkal művelnek. Megkérdeznék egy birodalmi rohamosztagost arról, hogy mennyire tartja aranyosnak és szerethetőnek az ewokokat. Nyilván nem lehet jó érzés ha az embert előbb fejbe vágják egy 20 kilós termés kővel, majd élesre reszelt kővekkal szétverik a koponyáját, hogy az agyvelője is kiloccsanjon. Aranyos kis ewokok – mosolyodott el. - A főcímnél pedig már nem is látni rohamosztagost, hisz már felfalták őket a lázadók helyett... - eddig jutott el a gondolkodásban, mikor megcsörrent a házi csöngő. - Hú, ez biztos a pizza lesz – ugrott fel és odament az ajtóhoz, hogy kinyissa azt.

Kitárva az ajtót, meglepődött. Az a pizzás lány volt az ajtóban, akivel nem régiben összejött egy

kellemes éjszakára.

– *Majd felhívsz?*

– *Persze, felhívlak majd!* – mondta tudtán kívül Vincent, mivel nem figyelt már oda a lányra.

Jutott eszébe ez a párbeszéd egyből, de nem volt elég gyors. A csaj egy akkora pofont lekevert neki, hogy a fal adta neki a másikat.

- Jaj, ezt most miért kellett? - kérdezte szomorúan és megsimogatva a pofon helyét.

- Mi az, hogy miért kellett? Megfektetsz, aztán nem vagy képes felhívni? Aztán meg ne gyere azzal, hogy fontos dolgod volt, mert tudok róla, de egy kibaszott SMS vagy 1-2 perces beszélgetést úgy gondolom megérdemeltem volna – mondta még mindig dühös, vörös képpel a csaj.

- Hát őszintén megvallva elfelejtkeztem rólad, annyi sok dolgom volt – mondta elhúzva a száját félve attól, hogy a csaj megint lekever egyet neki.

- Na de...

♪ *Engem nem lehet elfelejteni,*

♪ *Értem könnyeket illik ejteni,*

♪ *Lehet így, lehet úgy,*

♪ *De ha nincs is közös út,*

♪ *Ábrándjaidban ott leszek ugyanúgy.*

- Ó! Kérlek fejezd be az éneklést, nem vagy te egy Marót Viki. Inkább táncolj, a port jobban bírom - röhögött szinte sírva Vincent, mire megkapta a megérdemelt második pofont. - Na ezt meg kaptam.

- Megérdemelted. Nesze, itt pizzád, 1250 lesz – mondta a csaj még mindig a szemével villámokat szórva szegény fiúra.

- Jól van, tessék, nem kérek vissza belőle – mondta Vincent és nagyon fájlalta az arcát.

A csaj megint ugyanazt az arcfelét ütötte meg, mint az előbb, így nem állt fent az, hogy a két pofon kiegyenlíti egymást. A fizetés után Vincent visszaült a kanapéjára és folytatta a film nézését. Amint először beleharapott a pizzába egy olyan hangot hallott, amit egyetlen ember sem akar hallani: egy fog kitörésének iszonyatosan kellemetlen hangját.

- Áú! A fenébe. A kis csaj akkorát ütött rám, hogy meglazult a fogam és most ki is jött, ahogy ráharaptam a pizzára. Áú! - mondta teljesen szomorúan, már-már elsírva magát a bánattól.

Vagy a fájdalomtól? Ki tudja? Mindenesetre, nagyon pityergős hangulatban volt. Gyorsan elő is vette a szekrényből a tampont, mert iszonyat mód vérzett a fog helye és betette oda a tampont, hogy fogja fel az ömlést. Miután végzett a film megtekintésével lefeküdt aludni, de mivel még mindig vérzett a fog helye, így teljesen felállította a párnáját, hogy szinte függőlegesen ülve tudjon aludni, mivel féloldalasan, ily módon pihenve a tampon rászorítás összenyomja az ereket és így hamarabb elzáródnak a kihullás miatt sérült részek.

Másnap kora reggel félálomban kibotorkált a fürdőszobába és akkor döbrent rá, hogy még mindig a szájában van a vérzést elállító tampon.

- Az igen, tisztára úgy néz ez ki, mint akinek rendesen megjött – mondta kicsit elszörnyülködve Vincent, mikor kivette a szájából. - Fúj. Mit csináljak vele? - gondolkodott nyakmasszírozás közben, majd egyszer csak megjelent egy 60 W-os izzó a feje felett ami kigyulladt és erre eszébe jutott valami. - Meg is van, lehúzom a WC-n.

Ezután odament az ülő alkalmatosságához, felemelte a tetejét és beledobta a kis csomagot. Ezután elment megreggelizni, amit felöltözés követett.

- Na, akkor kezdjünk is hozzá a naphoz. Még maradt két elintézendő delikvens, csak az a gond, hogy mindkettő este aktív, most meg reggel van még. Na mindegy is, amúgy is dolgoznom kellene, ma egyetemi nap van. Majd azután törődök velük – gondolta és felöltözött rendes, elegáns szerelésbe. - Egyetemhez ki kell öltözni, nem mehetek el úgy, mintha én lennék a Kaszás – nevetett ezen készülődés közben.

Mikor végzett ezzel, felment a repülőjéhez, immáron mozgólépcsővel.

- Milyen jó, hogy ez is eszembe jutott és meg lehetett csinálni. Így nem kell lépcsőznöm, a mozgó padlót is össze lehetett a mozgólépcsővel kötni.

Felérve bemászott a Vincent röpzibe és elszállt az egyetem felé. Ott nem volt semmi gond a leszállással és a beparkolással. Kiszállása után lement a lifttel, de sajnálatos módon a liftnél jó pár

hallgató várakozott.

- Vincent professzor! - kiáltották az egyetemista, huszoneves lányok, mikor megpillantották őt. - Gratulálunk a múltkori sikeréhez és a város kulcsához! - mondták láthatóan csillogó szemmel és láthatatlanul a szerelemtől hevesen zakatoló szívvel.

- Ugyan, lányok, az semmi nem volt. Magukért is szívesen nyomoztam volna – mondta vigyorral az arcán kacsintva rájuk, minek hatására többen elájultak.

Nagy szerencsájuk volt, hogy pár srác idejében elkapta őket, így nem sérültek meg, míg a srácoknak is nagy szerencsájuk lehetett, hisz nem minden nap hullanak a karjukba helyes lányok.

Miután átvágta magát a rajongói és a körülötte állók csoportján, elindult az egyik terem felé, ahol is egy gyakorlati órát kellett tartania.

- Üdvözetem a fiatalágnak! - köszöntötte már az ajtóban a vegyész hallgatóit. - Nos, úgy gondolom kezdjünk is hozzá a kísérletnek. A mai óránk első felében azonosítással foglalkozunk – mondta a prof és a szekrényből elővett három kémcsövet, egy benzines flaskát, egy üveget tele valami átlátszó folyadékkal, majd az egyik kémcsövet teleengedte vízzel.

A másik kémcsőbe öntött egy kis benzint, a harmadikban pedig az előbb elővett üvegből öntött.

Ezután itt a piros hol a piros módján jól összekeverte a kémcsövek sorrendjét és ehhez igénybe vette démoni mágiáját is.

- Kedves hölgyeim és uraim, leendő kollégák! A három kémcsőben víz, etil-alkohol és benzin van. Mivel előző órán tanultunk az etil-alkoholról meg tudná valaki mondani nekem, mit kell az élettani hatásáról tudni? - kérdezte a professzor, majd az első sorban ülő szemüveges srác jelentkezett.

- Igen, Csaba! - mondta mosolyogva Vincent, mivel mindig ő jelentkezett először, bármilyen kérdést is tett fel a csoportnak. - Ebből a kollégából még lesz valami – gondolta.

- Nos, professzor úr, az etanol egy mérgező vegyület, károsan hat a májra, a vesére és az idegrendszerre. Mértéktelen fogyasztása alkoholmérgezést, halált okozhat, hosszú távon az agysejtek elhalásához, májzsugorodáshoz vezet.

- Igen Csaba, pontosan. Az etil-alkohol, vagy ahogy az előbb a kolléga mondta, etanol vagy ahogy hétköznapi módon említik, alkohol nagyon káros az egészségre, éppen ezért óvok mindenkit a fogyasztásától, legyen az sörben, borban vagy pálinkában fogyasztva. Viszont térjünk vissza az óra témájához. Mint az óra elején említettem, most azonosítást fogunk végrehajtani. Egyértelműen kimutatjuk, hogy melyik kémcsőben mi van. Ehhez pedig csak annyi a dolgunk, hogy néhány szem kristályos jódot teszünk a kémcsövekbe – mondta és bele is tette.

A hatásra nem kellett várni, egyből végbe is ment. Az egyik kémcsőben a jód lila színnel-, a másikban barna színnel-, a harmadikban halványsárga színnel oldódott.

- Nos, a reakció végbe is ment, a hatása pedig látható. Ki tudja megmondani, hogy melyikben mi van és miért pont az? - kérdezte megint, mire újfent a szemüveges hallgató az első sorban nyújtotta fel a kezét.

A háta mögött páran elkezdtek kuncogni a lányok közül, míg néhány srác megdobálta Csabát papírgalacsinnal eközben.

- Nos, professzor úr, a poláris víz rosszul oldja az apoláris jódot, így a vízzel teli kémcső a halványsárga. Az oxigéntartalmú alkoholban a jód barna színnel, az oxigént nem tartalmazó benzinben lila színnel oldódik.

- Kitűnő válasz kolléga! - mondta Vincent, mire egy feljebb ülő alak, ki benne volt az előbbi dobálásban feltette a kezét. - Tessék – mondta Vincent felé mutatva.

- Professzor úr, ez dedós feladat. Nem az oviban vagyunk.

- Az lehet kolléga, hogy nem az oviban vagyunk, de ez is a tanterv része és a következő gyakorlati vizsgán is valószínűleg fellelhető lesz a tételek között – válaszolta Vincent erre.

Ezután elpakolta a kémcsöveket és lángfestést, valamint lángszikrázást mutatott be, ami már jobban érdekelte a hallgatókat, bár ezek is leginkább általános iskolai szintű kísérletek voltak.

- Tanár úr! Miért nem valami érdekesebb kísérleteket csinálunk?

- Azért, mert sok közülük életveszélyes és ezáltal nem bemutatható ilyen keretek között, csak megfelelő óvintézkedések közepette. Éppen ezért majd valamikor egy későbbi félévben lesznek bemutatva, kisebb létszámú csoportokban az egyetem laboratóriumaiban.

Az óra végeztével volt Vincentnek húsz perce, hogy átérjen a másik épületbe, mivel ott tartotta következő előadását, amire rendszerint elég húzósan tudott csak átérni.

- Mi lenne, ha nyitnék oda egy portált? - kérdezte magától töprengve, majd megvonta a vállát és csettintett egyet, mire kinyílt egy portál a másik épületben lévő előadó terembe vezetően.

Mivel nem egymaga volt a folyosón, így sokaknak feltűnt, hogy a prof. előtt csak úgy megjelent egy kör alakú valami amin átnézve egy termet lehetett látni, így gyorsan körbe is állták az egészet.

- Mi ez professzor úr? - kérdezte döbbenetesen csodálkozva.

- Ez egy portál a következő órám termébe – felelte büszkén kihúzva magát a zöld vegyész. - Tudják, elég idős vagyok már, nem megy nekem a lépcsőzés és a sok gyaloglás. A múltkor is a sok lépcsőtől megfájdult a derekam. Ezt kiküszöbölendő, nyitottam egy csatornát a két helyiség között, így csak át kell lépnem és már a másik helyen is vagyok.

- Hú, de lazaaaa – mondták még mindig döbbenetesen szemlélve.

- Azta, de menő a profunk – mondták mások.

Vincent búcsút intett és belépett a portálba, aminek a másik oldalán már ki is lépett. Visszanézve sokan belebámultak leesett állal, de ez nem érdekelte Vincentet és egy újabb csettintésére köddé vált a portál.

Ezután elég eseménytelenül telt a napja az előadások és a gyakorlati órák közepette. Az utolsó órája végén viszont nem a repülője felé tartott, hanem az étkező felé. Ahogy ment, látja, hogy az egyik volt növendéke, Orsi, aki most tanársegéd, battyog előtte, látszólag ő is az étkező felé, mígnem egy óvatlan pillanatban elesik. Mivel Vincent épp a fenekét stírölte a miniszoknyában, így nem figyelt kellően a környezetére, így nem tudott gyorsan reagálni a lány elesésére, így nem tudta megfogni és sajnos elesett a lány. Viszont gyorsan odasietett hozzá, hogy felsegítse.

- Ó, jaj! Kitört a sarka a cipőmnek. Mi lesz most velem? - kérdezte sírásra húzva a száját.

- Figyuzz, van nálam pillanatragasztó, ragaszd meg vele – válaszolta Vincent és belenyúlt a táskájába.

- Igen? Köszí szépen – mondta a lány és mikor megkapta a ragasztót, neki is állt a javításnak.

Mikor ezzel kész lett, ráállt a cipőre, ment egyet-kettőt.

- Köszönöm szépen professzor úr – mondta mosolyogva.

- Szívesen. Te is az étkezőhöz tartasz?

- Igen, az a tervem. Ön is?

- Igen, én is megéheztem. Addig meg mesélj, milyen a tanársegédnek lenni?

Beszélgetve haladtak tovább és a csevegésüket az asztalnál is folytatták falatozás közepette. Orsi a vacsora végeztével vitte volna a leadó helyre a tálcát, amin még maradt egy kis leves, ami ha nem is a vesztét, de hasonló dolgot okozott, mivel eközben újból megcsúszott és magára öntötte a levest. Ettől persze leveses lett a hófehér rövid ujjú ingje és becsurgott a lé a dekoltázsába is. Ez még nem okozott volna nagy figyelmet, de mivel lányból volt, valamint elég meleg volt még a leves is, így sikoltott egy jó nagyot, mire az étkező összes vendége felé fordult és több, mint a felükből kitört a látványra a nevetés.

Erre Orsi majdnem rákezdett sírni, de gyorsan, mentve a helyzetet, Vincent megfogta és kivitte a kajáldából.

- Nyugodj meg Orsi! - mondta mikor kiértek onnan. - Figyelj, menj be a mosdóba, vedd le az inget és próbáld kimosni belőle a foltot. Ha nem sikerül, akkor itt az öltönykabátom – mondta és levette magáról. - Vidd be és ha nem sikerül az ing kimosása, vedd magadra ezt. Most pedig menj.

És ezzel bement Orsi a női mosdóba, ahonnan pár perc múlva sírva, szomorúan jött ki, magára öltve a félig begombolt öltönykabátot, amiből így kilátszott egy szürke-rózsaszín melltartó, a kezében pedig ott volt a levetett ing.

- Jaj, nem jön ki – mondta odasétálva Vincenthez. - Most mi lesz?

- Az lesz, hogy elsősorban szépen begombold teljesen a kabátot, mert így mindenki

megcsodálhatja szép melltartódat és vonzó felső testedet – mondta és Orsi lenézett magára, majd elpirult fejével begombolkozott. - Másodsorban, itt egy zacskó – folytatta Vincent és a táskájából

előkerült egy márkás ruhaüzlet szatyra. - Ide beteszed a levetett inget és hazaviszed így, senki nem fogja látni, mit viszel.

- Na és akkor felül mit viseljek?
- Úgyis találkozunk még, így azt javaslom, menj haza ebben, most úgy sincs hideg, nem fogok megfázni. Aztán majd visszahozod valamikor. Rendben?
- Rendben, de ezt mégsem fogadhatom el. Nagyon rendes öntől, de...
- Nincs semmi de, punktum – mondta jókedvűen Vincent, majd különváltak.
Orsi elsétált a rendes kijárat felé, Vincent pedig a lift felé, hiszen az épület tetején volt a repülője.

Hazaérve átöltözött a hóhér szerelésébe és megnyitott egy portált egy sötét, erdős részre.

- Jajj! Remélem nem jön elő az allergiám az erdőben - gondolkodott kétségbeesve Vincent, majd megvonta a vállát és belépett.

A másik oldalon egyből lezárta az átjárót, nehogy a pollenek vagy az állatok átmenjenek a házába.

- Ez egy baromi nagy terület! - nézett körbe Vincent. - Hogy fogom én megtalálni a keresett célszemélyt? - esett gondolkodóba nyakmasszírozás közben.

- VINCENT! KERESD MEG A KÖZELI TAVAT, ARRA FELÉ SZOKOTT LENNI JASON! - jött is a válasz a fejébe a mesterétől.

- Aha! Kösz mester! - mondta örülve Vincent és elment arra amerről hallotta a víz csobogását.

Ahogy ment a bokros, fás részen, egyszer csak elé tárul egy hatalmas boltív, a tetején azzal a kiírással, hogy Kristálytavi tábor.

- Hm... szerintem jó fele jövők - gondolkodott el. - Jobb lenne mostantól óvatosabban közlekednem. Bármelyik percben találkozhatok vele és ez az ő terepe, sokkal jobban kiismeri magát itt, mint én.

Nagyon jól elbújhat ez a tag, annyira is, hogy észre se veszem, ha épp centikre megyek el tőle.

Ahogy minduntalan beljebb ment a tábor részbe, az egyik sátor közelében nyögéseket és sikolyokat hallott.

- Ne.... ne..... neeeeeee - hangzanak a fájdalmas hangok.

- Na, itt van valahol, hallani áldozata hangját! - mondta erre és összehúzta a szemét, hogy jobban tudjon fókuszálni.

Majd Vincent a hangok forrása felőli sátor felé kezdett menni, de mikor odaér közvetlenül a sátorhoz, észreveszi a benne lévő alakok körvonalát, ami nagyon nem kínzásra hasonlít, hanem egy szexpozitúrára.

- Ó-ó. Félreértettem a kiáltozást - képedt el leesett állal nagyot nézve az egészen. - Na de, van is egy nagyon jó ötletem - mondta és elsétált onnan, hogy percekkel később egy kemping székkal érjen vissza. - De rohadt nehéz ez a szék - mondja közben.

Ezután letette a széket a sátor elé és leült.

- Ez nem lesz így jó - gondolta, majd elmosolyodott. - Anyukám mindig mondta, hogy vágjam le a körmeimet, ha nagyok. Még jó, hogy most nem vágtam le, ki tudom vele szakítani a sátor falát - folytatta a gondolatmenetet, majd előrehajolva belemélyesztette hosszú, hegyes körmét a sátorponyvába és egy szabályos kört vágott bele vele, amin keresztül valóban mindent láthat a bent zajló eseményekről.

Ezután visszaült a székbe, majd ki tudja honnan, de elővett egy teli csomag pattogatott kukoricát és egy liter kólát, amiket elfogyasztva nézte a benti műsort.

- Ez jobb mint egy IMAX mozi.

Ahogy rágta a kukoricát és szürcsölte a kólát, nem is vették észre a bentiek, hogy nézik őket, csak az a fránya női megérezés most is működésbe lépett és egy idő után a csaj hátraszólt a pasijának:

- Olyan érzésem van, mintha valaki figyelne! - mondta neki, megállítva az aktust. - Nem tudom miért, de valami ez sűgja.

- Igen - válaszolta a háta mögött szorosan álló srác. - Én is mintha valami zajt hallanék. Ki megyek, megnézem.

A szót pedig tett követte, így kinézett a sátorból. A hülye Vincent meg nem vette észre ezt a kis susmust, azt hitte, csak egy pillanatra megálltak, így egy pillanatig csak bámultak egymásra a sráccal. Vincent kezében megállt a kukorica és az ital is erre, míg a srác vérnyomása egy pillanat alatt az egekbe szökött.

- Te rohadék! - kelt ki magából a csávó.

Erre pedig a csaj is kinézett, hogy mi a helyzet. Tette ezt úgy, ahogy volt, meztelenül.

- Hóhó - vidult fel erre Vincent, de a csaj gyorsan eltakarta magát és felkapva a pasija túrabakancsát hozzá akarta vágni a kukkolóhoz, de Vincent erre már kapcsolt és el kezdett futni.

- Te rohadt kukkoló! - kiáltotta utána a csaj.

- Húzz el innen, te rohadék, vagy megjáród! - szállt be a kiabálásba a pasi is.

Ahogy futott Vincent, beszaladt az erdőbe és egy résznél megállt kifújni magát.

- Hú, ez meredek volt, de megérte - nevetett kifújva magát.

Nem sokáig tudott pihenni, mert a közelből léptek zaját hallotta, így mire felnézett, maga előtt látott egy nagydarab, hoki maszkot viselő embert egy akkora nagy bozontvágó késsel, mint az egész karja.

- Ho-ho-hó! Kivel futottam össze! Gondolom te vagy Jason - mondta neki Vincent, mire a másik felemelte a kését és látható volt, hogy le kíván rá sújtani. - Látom meg akarsz küzdeni velem - mosolyogta el magát és erre kiült a leggonoszabb mosoly az arcára. - Ám legyen!

Hátranyújtotta a kezét elővéve a kaszáját. A hatalmas ellenfele erre lecsapott rá, amit kivédett a kaszával, de nem volt rest az ellenfele, gyorsan egy újabb csapást intézett felé.

- Hú, végre egy méltó ellenfél, aki nem adja csak úgy magát, meg kell vele küzdenem - gondolta a harc közben. - A nagysága ellenére elég gyors és ügyes a tag, nem árt jobban odafigyelni rá, szerezhetsz néhány kellemetlen percet még nekem.

- Nagyon csendes vagy - mondta már neki hangosan. - Csak nem egy csendes gyilkoshoz van szerencsém? - érdeklődött, de nem kapott erre se választ.

A harc nem egy helyben zajlása miatt, folyamatosan haladtak kifelé az erdőből, egyenesen a tó irányába. Mikor már a stégnél jártak, Jason is észrevette hol is vannak és megállt, szinte lebénult. Egy perc néma és mozdulatlan csönd következett, majd a hokimaszk szemrészéből elkezdtek csöpögni a könnyek.

- Brü-hü-hü - kezdett bele az éktelen nagy sírásos ordibálásba a csávó.

- Na, ezt meg mi lelte vajon? - kérdezte csak úgy magától Vincent, majd körbenézett.

- JASON FÉL A VÍZTŐL. ANNO KICSIKORÁBA BELEESETT ÉS BELE IS FULLADT.

AZÓTA TART LEGINKÁBB ETTŐL A TÓTÓL - mondta a herceg

- Na de ha egyszer már meghalt, hogyan lehet most életben? - kérdezte Vincent, lassan megkerülve ellenfelét, ki nem ezzel, hanem a tó nézésével és a bömböléssel volt elfoglalva.

- NA EZ EGY JÓ KÉRDÉS, MERT NEM EGYSZER HALT MÁR MEG, MINDIG FELTÁMAD VALAMILYEN MÓDON. MÁR ÉN SE TUDOK KIIGAZODNI RAJTA MIKOR ÉS HÁNYSZOR TÁMADT FEL EDDIG.

- Értem, illetve nem értem, de nem is baj - válaszolta vissza a mesterének, majd mikor mögé ért, hangosan folytatta: - He-he.

Erre Jason megrázkódott, nem is vette észre, hogy ellenfele a háta mögé került, de nem volt ideje már megfordulni.

- Hoppá! - mondta Vincent és belerúgta ellenfelét a tóba. - Bocsika! Ez nem volt véletlen.

A szerencsétlen meg ahogy beleesett, elkezdett kapálózni és láthatóvá vált, hogyha valaki nem segít neki, akkor percek alatt megfullad.

- Én meg nem segítek neki, az biztos - gondolta szórakozottan Vincent és nézte a haláltusáját.

Mikor eltűnt a víz felszínéről Jason felfelé nyújtott keze, egyből kicsaptak a villámok a tóból és mint már eddig, most is Vincent felé tartottak egyből. Elérve a testét akkora kint és szenvedést okoztak a hóhérnak, hogy le kellett guggolnia, hogy elviselje ezeket.

- Á-ú! - szakadt ki közben a száján.

Mikor véget ért a villámszórás felállt és körbenézett.

- NAGYON JÓ VINCENT, NAGYON JÓ! HÁROM KIVÉGEZVE MÉG EGY HÁTRA VAN. SIESS, MERT A NEGYEDIKET A LEGNEHEZEBB ELKAPNI, FOLYTON VÁLTOZTATJA A HELYÉT. NYITOK IS EGY PORTÁLT KÖZVETLENÜL ODA AHOL MOST VAN. BÍZOK BENNED – szólalt meg megint a herceg.

- Rendben mester, megyek is – mondta, mikor megnyílt a portál.

A portál másik oldalán egy hatalmas szállodát pillantott meg egyből.

- A LEGFELSŐ EMELETEN VAN A KÖVETKEZŐ ÁLDOZATOD.

- Akkor miért nem tudtál oda nyitni egy portált? - mérgelődött Vincent.

Elkezdett a bejárat felé tartani, de az ajtóban két öltönyös fazon megállította.

- Zárva vagyunk, nem lehet bemenni – mondta a colos.

- Nekem pedig be kell jutnom, engedjete át – erősködött Vincent, de erre mindkét férfi szeme átváltozott feketévé.

- Rajtunk nem tudsz... át jönni! - felelte most a másik ajtónálló.

- Démonok vagytok, srácok? - kérdezte Vincent, mire a másik kettő elmosolyodott.

- Azok. Te meg Vincent, mi? - kérdezte a colos és ugrott volna, hogy megmérkőzzön vele, de nem volt elég gyors.

- *Regna terrae, cantate Deo,*

psallite Domino

qui fertis super caelum

caeli ad Orientem

Ecce dabit voci Suae

vocem virtutis,

tribuite virtutem Deo.

Exorcizamus te, omnis immundus spiritus

omnis satanica potestas, omnis incursio

infernalis adversarii, omnis legio,

omnis congregatio et secta diabolica.

Ergo draco maledicte

et omnis legio diabolica adjuramus te.

cessa decipere humanas creaturas,

eisque aeternae Perditionis venenum propinare.

Vade, Satana, inventor et magister

omnis fallaciae, hostis humanae salutis.

Humiliare sub potenti manu dei,

contremisce et effuge, invocato a

nobis sancto et terribili nomine,

quem inferi tremunt – mondta Vincent feltartva feléjük a kezét, mire a két démon szeméből és szájából fekete füst kezdett el szivárogni.

- *Ab insidiis diaboli, libera nos, Domine.*

Ut Ecclesiam tuam secura tibi facias

libertate servire, te rogamus, audi nos.

Ut inimicos sanctae Ecclesiae humiliare digneris,

te rogamus, audi nos.

Ut inimicos sanctae Ecclesiae

te rogamus, audi nos.

Terribilis Deus de sanctuario suo.

Deus Israhel ipse truderit virtutem

et fortitudinem plebi Suae.

Benedictus Deus. Gloria Patri – mire a végére ért az ördögüzésnek, minden démoni jelenlét kiszállt a két testből és a földre estek öntudatlan állapotban.

- Ez gyorsan megvolt, irány a főnök – és átlépve felettük behaladt az épületbe. - Ugye ez most csak vicc? Komolyan 43 emeletes ez a szálloda? - kérdezte kétségbeesve. - A fenébe. Lifttel nem

mehetek, mert ahogy nézem nem üzemel, így marad a lépcsőzés. Basszus, mennyi sok lépcső van. Így hát elindult felfelé a lépcsőn, de már a huszadik emeleten meg kellett állnia, hogy pihenjen egy kicsit.

- Miért nem tudják megcsinálni a liftet, vagy a rosszarcúak a földszinten lenni? - fakadt ki Vincent. Úgy negyedóra múlva már fel is ért a keresett szintre és már a lépcsőfordulóban hallotta, hogy nincs egyedül leendő áldozata. Óvatosan, lábujjhegyre állva közelített ahhoz a szobához, ahonnan a hangokat hallotta. Mikor odaért benézett az ajtókeretnél és ott megtalálta Lucifert és két embert egymással szemben állva.

- Ó-ó! - mondta Vincent véletlenül, mire a sötétebb hajú srác hátrafordult.

- Hát te meg ki vagy? - kérdezte tőle, de mivel Vincent már lebukott, így eközben belépett a szobába.

- Az ne érdekeljen titeket, őt jöttem megölni – mutatott Luciferre.

- Hát akkor húzz sorszámot, haver! - mondta elnevetve magát, majd visszafordult közös ellenfelük felé, lendületből felé irányítva a kezében lévő antiknak látszó pisztolyt és közvetlen közletről rácélt, mire a szőke testbe bújt démonvezér megragadta a srác kezét, hogy megakadályozza azt, hogy lelője.

Sajnos ez a terve nem jött össze, meghúzta a ravaszt, mire a füstölgő cső elől hátrahanyatlott Lucifer. Nézték egy darabig a kifeküdt alakot, majd hátrafordult a két fiatalember.

- Amúgy Dean vagyok, ő a testvérem Sam – mondta a pisztolyos csávó. - Bocs haver, a tag kinyírása nem jött össze neked.

Erre a fiúk háta mögül egy vámpír felkeléséhez hasonlóan egyenes lábakkal kelt fel az előbb lelőtt fődémon.

- Hát srácok, én ezt nem hiszem – mondta mosolyogva Vincent és a hátuk mögé mutatott. - Nézzétek csak!

Erre a két Winchester fivér visszafordult és döbbenet, egy másodpercre kihagyó szívdobogással látják, hogy a fekete csuhás alak igazat mondott.

- Ne bánkodjatok srácok! Csak 5 teremtményt nem öl meg az a pisztoly, és véletlenül köztük vagyok – nevette el magát, mire a két megszólított egyén kétségbe esve nézett egymásra.

- Az lehet, hogy a Colt nem öl meg Luci – mondta démoni hangján Vincent, mire a srácoknak végigfutott a hideg a hátán. - De ez megöl.

Ekkor belenyúlt a ruhája ujjába és egy ezüst késszerű fegyvernek látszó tárgyat vett ki, amit egyből el is hajított. Pár forduló után egyenesen Lucifer szívébe landol, mire az lenézett, majd kétségbeesve felnézett, midőn a szemében láthatta mindenki, hogy retteg. A rettegést nem sokáig lehetett látni, mivel szinte egyből át is változtak a szemei és a szája három ragyogó fénysugárrá.

- Tényleg az angyal bökö – mondták a Winchester fiúk erre. - Nem is gondoltunk eddig rá, hogy azzal is ki lehetne nyírni őt.

A fehér ragyogás egy idő után újra megváltozott, most éppen villámokká.

- Na ne már! Megint? - kérdezte szomorúan Vincent és bejött a számítása.

A Luciferből kicsapó villámok megint őt találták el és szálltak belé, elképesztő fájdalmat okozva újra szerencsétlen lénynek. Mikor vége lett az egésznek, Dean felsegítette a földről.

- Kösz, megmentetted az életünket és eltörölted az Apokalipszist – mondta eközben neki.

- Semmiség, nekem ez a munkám – mondta Vincent legyintve egyet, mire a másik kettő egyszerre válaszolt neki:

- Nekünk is.

Vége